

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého Ph.D. a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobce: N. V. p P.**, se sídlem Z. p. 90, N. V. p P., zastoupeného JUDr. Evou Dundáčkovou, advokátkou se sídlem Náměstí T. G. Masaryka 2, Příbram, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) J. Š.**, bytem Z. d. 1775, P., **2) J. P.**, bytem B. 307, P. 10, **3) P. M.**, bytem V. 307, N. V. p P., **4) J. O.**, bytem N. l. d. 16, P. 4, **5) H. O.**, bytem N. l. d. 16, P. 4, **6) J. T.**, bytem S. 334, N. V. p P., **7) I. O.**, bytem S. 341, N. V. p P., **8) O. Č.**, P. L. 334, N. V. p P., **9) F. O.**, bytem M. 1052/2c, P. 9, **10) J. O.**, bytem M. 1052/2c, P. 9, **11) J. W.**, bytem V. 318, N. V. p P., **12) A. P.**, bytem P. L. 325, N. V. p P., **13) Z. E.**, bytem V. 323, N. V. p P., **14) M. F.**, bytem S. 347, N. V. p P., **15) D. F.**, bytem J. 2349/8, P. 3, **16) I. P.**, bytem Z. P. 6, P. 6, **17) K. P.**, N. M. 13, P. 2, **18) V. Č.**, bytem M. 627, P. 4, **19) D. Č.**, bytem V. 310, N. V. p P., **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, čj. 113977/2014/KUSK, sp. zn. SZ 098814/2014/KUSK REG/Bu,**

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, čj. 113977/2014/KUSK, sp. zn. SZ 098814/2014/KUSK REG/Bu, **se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Evy Dundáčkové, advokátky.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nový Knín, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“), ze dne 10. 6. 2014, čj. MUNK/1548/2014/Stav-Čer, sp. zn. MUNKsp/274/2014/STAV. Stavební úřad tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce taktéž domáhá, podle § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb., k žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) rozhodl o změně územního rozhodnutí ze dne 30. 1. 1995, čj. 328.2/1009/94 – jk, „*Obytná zóna V. - Nová Ves pod Pleší*“, na pozemku parc. č. X v k. ú. Nová Ves pod Pleší. Změna oproti původnímu územnímu rozhodnutí spočívá ve snížení vzdálenosti mezi přilehlým okrajem vozovky místní komunikace a štítem či průčelím stavby ze vzdálenosti 6 m na 2,1 m a zastřešení stavby budoucího rodinného domu na uvedeném pozemku plochou střechou.

Žalobce předně namítl, že stavební úřad nerespektoval zákonem vymezený okruh účastníků řízení, čímž došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým byli žalobce a další osoby, které měly být účastníky řízení a mohly v něm uplatňovat své námitky, zkráceni na svých právech. Správní orgán vymezil jako okruh účastníků vedle žadatelky a žalobce pouze vlastníky bezprostředně sousedících pozemků, ačkoliv rozhodnutí dopadá na celou lokalitu obytné zóny mnohem širěji a je způsobilé zasáhnout do vlastnického práva a právem chráněných zájmů i dalších nemezujících sousedů. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 67/2008-111 a dodal, že žalovaný zmíněnou vadu řízení nijak neodstranil, a proto nezákonnost stíhá i žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobce dále připomněl, že výše označeným územním rozhodnutím ze dne 30. 1. 1995 byla mimo jiné stanovena podmínka souladu jednotlivých staveb rodinných domů s vyhláškou o obecných technických požadavcích na výstavbu, podmínka minimální vzdálenosti 6 metrů mezi přilehlým okrajem vozovky, silnice nebo místní komunikace a průčelím nebo štítem staveb pro bydlení, podmínka nejvýše dvou samostatných bytů v jednom domě, který může mít nejvýše jedno nadzemní podlaží s využitým podkrovím a sklonem střechy v rozmezí 35 až 45°, s maximální výškou hřebene 9 metrů, či v případně nevyužitého podkroví sklon střechy v rozmezí 20 – 30° a výška hřebene bude 6 metrů. Uvedené podmínky odpovídají závazným prostorovým regulativům územního plánu pro lokalitu obytné zóny „*V. - Nová Ves pod Pleší*“, přičemž tyto podmínky byly současně dodrženy u výstavby všech rodinných domů dotčených citovaným územním rozhodnutím, a to i v případech, kdy bylo toto územní rozhodnutí měněno (výjimečně bylo povoleno zkrácení tzv. odstupové vzdálenosti), přičemž o takové změně byly všichni stavebníci a majitelé nemovitostí v lokalitě informováni veřejnou vyhláškou. Napadeným rozhodnutím byla snížena vzdálenost mezi přilehlým okrajem vozovky místní komunikace a průčelím nebo štítem staveb pro bydlení na 2,1 metru a povoleno zastřešení stavby budoucího rodinného domu plochou střechou, čímž se stavební úřad zásadním způsobem odchýlil od závazného regulativu, kterým je územní plán, aniž některým osobám, kterým měl přiznat postavení účastníka řízení, umožnil uplatnit v řízení všechna práva spojená s tímto postavením. Stavební úřad se se související námitkou žalobce vypořádal nedostatečně. Rozhodnutí o námitkách,

kteřé nemá všechny zákonné náležitosti, nemůže být podkladem pro vydání zákonného územního rozhodnutí. Ani žalovaný se pak podle žalobce nevypořádal v napadeném rozhodnutí s odvoláním žalobce ve všech jeho bodech, zejména co do námítky opominutí účastníků řízení a věcného nesouladu napadeného rozhodnutí s územním plánem obce, a proto je i rozhodnutí žalovaného nezákonné. v návaznosti na to pak žalobce poukázal na § 43 odst. 5 stavebního zákona s tím, že správní orgány se odchýlily od územního plánu obce, ačkoliv k takové odchylce nebyly podle stavebního zákona oprávněny a pro udělení výjimky nebyly splněny předpoklady s ohledem na okolní výstavbu v území, která ve všech případech respektovala podmínky daného územního rozhodnutí. Trvalým zastavěním prostoru podle rozhodnutí stavebního úřadu by došlo k nenapravitelné újmě a zásahu do území a krajinného rázu obce.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření předně upozornil na obecné tvrzení žalobce, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech s tím, že žalobní tvrzení neobsahují žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno dospět k závěru, že by se žalobci napadeným rozhodnutím založila, změnila, rušila nebo závazně určila jakákoliv práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba neobsahuje ani konkrétní označení práv, na kterých byl žalobce zkrácen způsobem, že by to mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Domáhat se lze i dle judikatury pouze ochrany práv žalobce a nikoliv práv příslušejících jiným osobám. Námítky týkající se zahrnutí mezi účastníky řízení vlastníků pozemků a staveb celé lokality je dle žalovaného irelevantní. Stavební zákon umožňuje změnit pravomocné územní rozhodnutí na žádost oprávněného, kterým může být buď původní žadatel, nebo jeho právní nástupce. Žadatel v dané věci je vlastníkem dotčeného pozemku, tedy právním nástupcem, který může žádat o změnu územního rozhodnutí. Takovou žádost podle § 94 odst. 1 stavebního zákona projedná stavební úřad v rozsahu této změny, což znamená, že okruh účastníků řízení bude vymezen vždy v závislosti na tom, kdo ze sousedů bude změnou přímo dotčen ve svých právech. Důsledky stavby na okolí byly řešeny v původním územním rozhodnutí, kde byly účastníky řízení všechny dotčené osoby celé lokality. Při změně posunutí stavby a tvaru střechy mohou být dotčeny osoby pouze v nejbližším okolí stavby. K námitce týkající se sklonu střechy pak žalovaný uvedl, že územní plán nesmí obsahovat regulativy, které náleží svým obsahem regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodnutí a části územně plánovací dokumentace, které nemohou být její součástí, se nepoužijí a musejí být při nejbližší aktualizaci nebo změně z této dokumentace vypuštěny. Proto lze povolit jiný tvar střechy změnou územního rozhodnutí. Nejedná se tedy o žádnou výjimku, jak uvedl stavební úřad, tato jeho chyba ovšem nemá vliv na to, že lze plochou střechu povolit. Stavební úřad žádost posoudil a dospěl k tomu, že snaha vnést do prostředí jiný typ objektu při zachování určité objemové umírněnosti může být dokonce přínosná, a to u dané individuálně řešené stavby umístěné na samém okraji lokality. Stavba nevybočuje neúměrným způsobem z objemu a charakteru stávající zástavby, nenarušuje kvalitu daného území a nevymyká se celkovému rázu lokality. S tímto posouzením se žalovaný ztotožnil a uzavřel, že řešení krajinného rázu přísluší orgánu ochrany přírody.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že k podání žaloby je legitimován dle § 65 odst. 2 s. ř. s. Byl účastníkem řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, jímž byl zkrácen na svých právech rozhodovat prostřednictvím územního plánu o základní koncepci rozvoje území obce. Dodal, že jeho územní plán byl pořízen před rokem 2006, kdy

zákon nepředpokládal pořizování regulačních plánů, které upravují podrobnosti rozvoje daného území. Skutečnost, že žalobce reguloval územní rozvoj prostřednictvím územního plánu a zároveň nemá dosud schválen regulační plán, nemůže jít k jeho tíži a způsobovat neplatnost regulativu. Žalobce v platném územním plánu deklaroval záměr zachovat venkovský ráz celé obce, k čemuž pro dokreslení situace přiložil stanovisko Ing. arch. P. K. „*k uvolnění regulace ÚR zóny V., Nová Ves pod Pleší*“.

Osoba zúčastněná na řízení 1) se k věci nevyjádřila, uvedla pouze, že jako žadatelka o změnu územního rozhodnutí v dané věci by byla jeho případným zrušením dotčena.

Osoba zúčastněná na řízení 2) k žalobě uvedla, že snížení vzdálenosti sporné stavby od komunikace v souvislosti s výškou stavby negativně ovlivňuje užívání sousedních pozemků, a to zejména z důvodů dotčení soukromí, zastínění i z důvodů estetických. Současně není jasné, jak bude s ohledem na umístění dané stavby vyřešeno parkování na předmětném pozemku.

Osoba zúčastněná 3) se ve svém vyjádření ztotožnila s podanou žalobou a zdůraznila, že vinou žalovaného a správního orgánu I. stupně dochází k deformování urbanistické koncepce celého projektu, zhoršování kvality bydlení a snižování estetické hodnoty prostředí související s pohodou bydlení.

Osoby zúčastněné 14) a 15) zdůraznily, že pokud v rámci jednání o změně daného územního rozhodnutí zaznělo, že dům bude mít plochou střechu z důvodu nutnosti bezbariérovosti, je třeba upozornit na to, že daný objekt neodpovídá požadavkům na přístupnost pro osoby s pohybovým handicapem, přičemž podoba střechy žádným způsobem přístupnost objektu neovlivňuje.

Osoby zúčastněné 16) a 17) k věci uvedly, že původní architektonicko-urbanistické řešení zajišťující vlastníkům rodinných domů nadstandardní pohodu bydlení je v souladu s přísnými regulativy, které by měli plnit i ostatní. Postup, kdy stavební úřad povoluje stavbu rozpornou s regulativy a uvedenou koncepcí bez ohledu na ostatní vlastníky je nepřijatelný a nezákonný. Neztotožnily se ani se závěry žalovaného, podle něhož může být vnesení jiného typu objektu do daného prostředí přínosné, a dodaly, že vlastnictví pozemku nedává vlastníkově právo k zastavění podle jeho představ.

Zbývající osoby zúčastněné na řízení ve svých vyjádřeních shodně vyslovily souhlas s podanou žalobou.

Před samotným věcným projednáním žaloby se soud nejprve zabýval žalovaným nastolenou spornou otázkou legitimace žalobce k podání žaloby. Ten svoji legitimaci zpochybňovanou žalovaným dovozuje z toho, že jako obec byl účastníkem územního řízení, přičemž napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech.

Podle § 65 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“ (odst. 1), přičemž „[ž]alobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“ (odst. 2).

Otázkou aktivní žalobní legitimace obce k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému v územním řízení se již judikatura správních soudů zabývala. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2012, čj. 1 As 85/2012-41, dospěl v tomto ohledu mimo jiné k závěru aplikovatelnému i na projednávanou věc, podle něhož „*obec zaujímá v územním řízení specifické postavení, které je dáno tím, že její účastenství v řízení není vázáno na možnost dotčení na jejích věcných právech k nemovitostem, jak tomu je u většiny ostatních účastníků územního řízení. Obec hájí v územním řízení zájmy územní samosprávné jednotky, tedy zájmy občanů obce. Ze zvláštního charakteru účastenství obce v územním řízení vyplývají též specifika její aktivní žalobní legitimace. Jde především o to, že obec pro splnění podmínky aktivní žalobní legitimace nemusí (a začasť ani nemůže) tvrdit, že byla napadeným správním rozhodnutím zkrácena na svém vlastnickém či jiném věcném právu. Žalobkyně ostatně v žalobě tvrdí, že hájí zájmy občanů obce ... a že byla jako účastník řízení zkrácena na svých procesních právech (samotné tvrzení o zkrácení na právech by bylo dostatečné pro založení žalobní legitimace obce dle § 65 odst. 2 s. ř. s. ...)*“. S ohledem na výše uvedené lze proto uzavřít, že aktivní legitimace žalobce je v projednávané věci dána. Žalobce vystupoval jako účastník řízení před stavebním úřadem i žalovaným a argumentuje mimo jiné i tím, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami vznesenými v průběhu správního řízení.

Krajský soud v Praze se proto danou žalobou věcně zabýval a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně je třeba uvést, že důvodnou nebylo možno shledat námitku žalobce týkající se vymezení okruhu účastníků řízení o změně územního rozhodnutí před stavebním úřadem. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce účastníkem předmětného řízení před správními orgány byl, ostatně aktivně se jej účastnil, podal námitky a posléze odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud se některé další subjekty cítí být dotčeny tím, že nebyly vzaty za účastníky daného řízení, je primárně na nich, aby se proti takovému postupu správních orgánů bránily. Bránit prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu subjektivní veřejná práva jiných subjektů žalobci bez dalšího nepřísluší (srov. shora citovaný § 65 s. ř. s.).

Ve vztahu k námitce, že se žalobou napadené rozhodnutí odchyluje od územního plánu žalobce, je nutno předeslat, že podle § 43 stavebního zákona „*územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím*“ (odst. 3), přičemž „*územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí*“ (odst. 5). Jak plyne z § 90 písm. a) téhož zákona, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Podle čl. II bodu 4. zákona č. 350/2012 Sb. se pak části územně plánovací dokumentace, které podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti

tohoto zákona, nemohou být její součástí, nepoužijí a při nejbližší aktualizaci nebo změně musí být z této dokumentace vypuštěny.

Mezi účastníky není v dané věci sporu o tom, že územní plán žalobce obsahuje regulativ, který žalobou napadené rozhodnutí nerespektuje („*střechy mohou být pouze sedlové nebo tvarované se sklonem v rozpětí 33° – 45°*“). Jak plyne ze správního spisu, žalobce již v prvostupňovém řízení uplatnil ve vztahu k danému záměru mimo jiné námitku, podle níž „*požadovaná změna zastřešení dané stavby plochou střechou je v rozporu jak s podmínkami územního plánu obce, tak s přísnějšími podmínkami ... územního rozhodnutí*“. Stavební úřad k tomu ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o povolení změny územního rozhodnutí je podpořeno souhlasným závazným stanoviskem úřadu územního plánování, přičemž „*podmínky stanovené v územně plánovací dokumentaci byly dodrženy, vyjma tvaru střechy a jejího doporučeného sklonu, což stavební úřad chápe jako přípuštění stavby, která neúměrným způsobem nevybočí z objemu staveb prostředí lokality a nenaruší kvalitu daného území.*“ K obdobné odvolací námitce žalobce pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí toliko odcitoval § 43 odst. 3 stavebního zákona a čl. II bodu 4. zákona č. 350/2012 Sb. s tím, že z uvedeného důvodu lze povolit jiný tvar střechy změnou územního rozhodnutí. Ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu v tomto ohledu uvedl, že se „*nejedná o žádnou výjimku, jak odůvodňuje stavební úřad, ale tato chyba nemá vliv na to, že lze plochou střechu povolit*“. Zopakoval naopak závěry stavebního úřadu, podle něhož snaha vnést do daného prostředí jiný typ objektu při zachování určité objemové umírněnosti může být dokonce přínosná, tak je tomu u dané individuálně řešené stavby umístěné na samém okraji lokality a zastavitelného území. Jak dodal, navržená stavba nevybočuje neúměrným způsobem z objemu a charakteru stávající zástavby, nenarušuje kvalitu daného území a nevymyká se celkovému rázu této lokality. Uzavřel, že „*jestliže zákon zakazuje, aby územní plán obsahoval regulativy, které náleží svým obsahem regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodnutí, nemůže je stavební úřad požadovat*“.

Požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů plynou především z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož se v odůvodnění „*vedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Přestože je možno připustit, že za určitých okolností lze vypořádat určitou odvolací námitku toliko prostřednictvím odkazu na konkrétní ustanovení právního předpisu a reprodukcí citované právní úpravy, v projednávané věci soud shora předestřené odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal dostatečným. Především nelze přehlédnout, že rozhodnutí žalovaného, pokud jde o vypořádání související odvolací námítky žalobce, je argumentačně postaveno právě na odkazu na výše citovaná přechodná ustanovení zákona č. 350/2012 Sb., přičemž sám žalovaný označuje předcházející úvahy stavebního úřadu o „*výjimce*“ za „*chybu*“. Výše uvedené jistě samo o sobě ještě nemusí představovat vadu žalobou napadeného rozhodnutí, ostatně s ohledem na právní úpravu správního řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnil či modifikoval, již tato skutečnost by nicméně měla vést žalovaný (odvolací) správní orgán k větší pozornosti a preciznosti, pokud jde o odůvodnění vydávaného rozhodnutí. V rámci žalobou napadeného rozhodnutí pak především zcela absentuje jakýkoliv bližší popis regulativů plynoucích z územního plánu a jejich posouzení ze strany žalovaného. Ten nikterak nevysvětluje, proč

právě regulativy týkající se podoby střechy v daném případě svým charakterem patří do regulačního plánu či územního rozhodnutí. Ostatně nikde ani výslovně neuvádí, zda dané regulativy patří podle jeho závěrů právě do regulačního plánu či naopak svojí povahou náleží spíše do územního rozhodnutí. K tomu soud pouze poznamenává, že regulační plán je vydáván fakultativně a není tedy ve vztahu ke všem územím součástí obligatorní hierarchie územně plánovací dokumentace (viz § 61 a násl. stavebního zákona), přičemž územní rozhodnutí již umísťuje konkrétní stavby a nemělo by sloužit ke stanovení obecných regulativů (viz § 76 a násl. citovaného zákona). Pakliže se v určitém území nepředpokládá vydání regulačního plánu, může být naopak žádoucí, aby regulativy pohledově ovlivňující celou lokalitu a utvářející její architektonický ráz byly do určité míry harmonizovány v územním plánu. Odkaz žalovaného na závěry stavebního úřadu o tom, že stavba neúměrně nevybočuje z objemu a charakteru stávající zástavy, nemůže na shora soudem zmíněných výtkách nic změnit a odpovídající vysvětlení toho, proč územní plán nebyl aplikován, v dané věci taktéž neposkytuje.

S ohledem na výše uvedené tedy nelze než uzavřít, že závěr žalovaného o neaplikovatelnosti citovaných kritérií plynoucích z územního plánu žalobce je zcela nepřezkoumatelný. Tato nepřezkoumatelnost přitom soudu brání v posouzení důvodnosti námítky žalobce týkající se rozporu rozhodnutí stavebního úřadu a potažmo napadeného rozhodnutí s regulativy plynoucími z územního plánu žalobce, k čemuž lze poznamenat, že soudu s ohledem na povahu správního soudnictví nepřísluší jakkoliv nahrazovat navazující odbornou úvahu správních orgánů. Taková úvaha však musí být z rozhodnutí správních orgánů seznatelná, aby ji soud mohl přezkoumat a hodnotit její soulad se zákonem. Za těchto okolností soud současně shledal nadbytečným provádět důkaz žalobcem předloženým stanoviskem Ing. arch K. Nad rámec výše uvedeného pak považuje soud ještě za vhodné připomenout, že územní plán představuje jeden z klíčových nástrojů obcí ve vztahu k jejich oprávnění pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a je mimo jiné též projevem práva obcí jakožto základních územních samosprávných celků na samosprávu. Tím spíše pak musí být povinností správního orgánu, dospěje-li k závěru, že nebude k části platného územního plánu určité obce přihlížet (tedy nebude respektovat vůli obce týkající se rozvoje jejího vlastního území), aby takový svůj závěr odpovídajícím způsobem odůvodnil.

Krajský soud v Praze proto s ohledem na výše uvedené v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. V dalším řízení na něm tedy bude, aby se řádně zabýval odvolacími námítkami žalobce, a dospěje-li k závěru, že je na místě v dané věci aplikovat přechodná ustanovení zákona č. 350/2012 Sb., aby podrobně posoudil regulativy plynoucí z územního plánu žalobce a zdůvodnil, které z takto stanovených podmínek je možné regulovat územním plánem, které svým charakterem patří do regulačního plánu a které do územního rozhodnutí, a teprve na základě této úvahy posoudil charakter předmětných regulativů plynoucích z územního plánu.

Soud dále v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4.000 Kč a v odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 3.100 Kč (§ 7,

§ 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 14.200 Kč.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, v důsledku jejíhož plnění by jim náklady vznikly (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švejdová